

[Markedssosialistene]

REDSKAP. Leila Hafzi ser seg selv som et redskap for å hjelpe fattige tekstilarbeidere i Nepal.

➔ innsamling av gamle T-skjorter og salg av de resirkulerte.

- Hvilke nye salgssteder har vi til våren, spør Runa Brandal Myklebust.
- Norwegian Wood kommer tidlig i år.
- 8. mars-fest på Rockefeller.
- Jeg har funnet en festival i Sverige som heter «Peace and love».

Freddy skal også sette ut innsamlingsbøker for brukte T-skjorter som står noen uker i store bedrifter. Storebrand har allerede sagt ja. Det kan fort bli tusen resirkulerte T-skjorter hvis bare noen av de 2200 ansatte i giganten gidder å rydde i klesskapet. Ryddesjauen vil isåfall gi 200.000 kroner til fattige mennesker i sør.

Storebrand ga også Freddy 30.000 kroner i støtte i 2007 til trykking og transport, slik at salgssummen går uavkortet til barnehjemmet i Kongo.

- Et av målene for 2008 er å finne en fast sponsor, sier Vegard Hansen.

Pengegudinnen. Stolene på møterommet til DnB Nor i Kirkegata i Oslo er fulle av damevesker. Det ovale møtebordet er dekket av en hvit duk lesset ned med sminkesaker.

Det er ikke kvinnekupp i DnB Nor, men Oslo Fashion Week har denne kvelden fått lov til å sette opp catwalken i bankens ærverdige marmorhall.

I møterommet over hallen er 11 unge kvinner travelt opptatt med å sminke hverandre og kle på seg fargerike kjoler. En svartkledd kvinne med langt, mørkt hår leter på sminkebordet.

- Hvor er listen over alle modellene og klærne? Jeg husker ikke alt i hodet, sier Leila Hafzi.

Hun har skapt klesmerket Nepal Productions som skal vises frem sin vårkolleksjon i kveld.

Hafzi dro som 21-åring til Nepal etter å ha fått avslag fra Danmarks Designskole. Hun ville skaffe seg erfaring for å bli klesdesigner. I Nepal fant hun flinke skreddere og vakre stoffer, men både teknikken og designet var for dårlig for salg i det eksklusive vestlige markedet. Hafzi bestemte seg for å hjelpe dem.

- Jeg klarte ikke å gå ifra at jeg var et redskap for å få varene deres ut. Jeg ville bevise at en kreativ person fra Vesten med kunnskaper om moteindustrien og markedet kunne gi dem hjelp til selvhjelp.

Hafzi skapte Nepal Productions og begynte å stille krav til både de som vevde og sydde stoffene. Hun engasjerte et par gamle damer som satt på gaten og heklet. Nå sysselsetter produksjonen opp til 200 personer. Det blir mange arbeidsplasser når det meste sys for hånd, og en person lager knappullene mens en annen syr i knappene.

Sjefskredderen til Leila sier hun er Laksmi, den hinduistiske gudinnen for penger og rikdom.

Nede i marmorhallen vandrer en svartkledd informasjonsdirektør i DnB Nor opp og ned catwalken med en mikrofon i hånden. Hun prøver å vise frem bankens pensjonsordninger til middelaldrende damer som sipper champagne og venter på siste mote fra Nepal.

Nepal Productions har nådd en årlig omsetning på en million kroner, men bedriften hadde ikke klart seg uten støtte fra Norad og Innovasjon Norge.

- Det sosiale har vært hoveddrivkraften lenge, men skal selskapet mitt overleve må jeg tenke mer business. Det er merket som skinner opp og frem, sier Hafzi.

[Slik lever vi nå]

Skikkelig midt på livet

- **H**a en god dag, da!
- Ja det er lett å si.
- Hva mener du?

- Det er lett for deg å si, vanskeligere for meg å oppfylle. Jeg vet ikke om det blir en god dag. Hvor mange gode dager kan man egentlig forvente seg? Omtrent halvparten? Mer? Og hvordan måler du en god dag?

- Vet ikke. Jeg skulle bare være hyggelig.
- Jo, men det ligger også en ordre i det der. Du ber meg om å få til en eksepsjonelt bra dag. Ha en bra dag, ellers!

- Du mener jeg burde si: «Ha en skikkelig-midt-på-treet-dag?»

- Ja, jeg har lest at «lykkens fiende er det eksepsjonelles forbannelse.»

- Og på vanlig norsk betyr det?

- Når alle prøver å være spesielle, mislykkes nesten alle, siden det unike blir det vanlige. De få som klarer seg, føler seg isolert og misunt. Resten føler seg som tapere siden de ikke er gode, rike eller lykkelige nok. De som er lykkeligst, er de unge og de gamle. De på midten har det verst.

- Jeg blir deprimert bare av å høre om det der.

- Midtlivskrisen er blitt global. Ingen slipper unna. Den kommer visstnok snikende, lammende, uten at man merker det. Det ene sekundet er du full av hipsterkunnskap, vibrerer på de rette stedene og har bypulsen intravenøst, i det neste er du usikker på om du slo av strykejernet og kan ikke lenger lese holdbarhetsdatoen på spekesildpakken.

- Og hva gjør man med det?

- Det er vel den vanlige miksen av røykeslutt, sunn diett, jevn trim, gjøre sine gleder enkle og en fritidsinteresse som får en til å føle seg i live. Kickboksing, fallskjermhopping, starte en krig. Det vanlige.

- Kan så mange middelaldrende menn ta feil?

- Det ekstreme virker ikke. Det er ikke nok festdager. Det er hverdagen som er løsningen. Det som er bra nok, må bli bra nok.

- Du mener at om vi ikke forventer at vi skal være verdens mest lykkelige, så blir vi det kanskje?

- Ikke sikkert, men vi blir kanskje blidere, mer fornøyd. Presset gjør oss deprimert. Også som nasjon. Vi surmuler fordi vi ikke klarer å vinne alt. Men vi blir jo gladere av å hjelpe verden, enn å komme øverst på pallen i Kollen.

- Men hva er det vi skal gjøre med gjennomsnittsdagene mener du?

- Summen av gjennomsnittet blir ganske ekstraordinært.

- Hva?

- Hvis man prøver å finne ut hvordan en midt-på-treet-dag ser ut, eller en uke, og så prøver å gjennomføre det

gjennomsnittet kontinuerlig. For eksempel: Tjue sider boklesing hver kveld tar ikke mer enn en liten halvtime, men det blir to bøker i måneden. Sex en gang i uken blir femti ganger på et år. Et kvarter middagslur annenhver dag blir en time ekstra søvn i uken. En time med 100 prosent oppmerksomhet til ungene de andre dagene blir mer enn en hel uke på et år. Skjønner du? Gjennomsnittet er mer enn nok.

- Jeg hører du sier det.
- Det virker kanskje ut som om jeg har kjøpt en enveisbillett til newageland.

- Ja. Du overser helt at for folk flest gjennomsnittet helt umulig å oppnå. Det inkluderer deg og meg.

- Du har kanskje rett. Det er det mest deprimerte av alt.

- Du får ha en bedriten dag!
- Takk det samme.

Kan så mange middelaldrende menn ta feil?
PER ASBJØRN RISNES JR.